

THAT'S ENOUGH! STOP DENIALISM!

Posted on April 30, 2014 by Keghart

Category: [Opinions](#)

Towards The Centenary of The Armenian Genocide

Click for the [French](#) version and here for the [Turkish](#) text

Human Rights Association, Turkey, 24 April 2014

On the eve of World War I, around 2 million Armenians lived in the Ottoman Empire in 2,925 settlements including cities, towns, neighbourhoods and villages all over the Asia Minor from West to East, North to South. They had 1,996 schools with 173,000 students, both boys and girls, and 2,538 churches and monasteries.

The Genocide as well as the policies pursued by the Turkish government during the Republican period put an end to these communities. The villages and neighbourhoods after the annihilation of their inhabitants were no longer Armenian settlements. Today's Armenian population in Turkey, estimated to be around 60,000, live dispersed mainly in three major cities, primarily Istanbul. The state did not only exterminate Armenians but erased their traces. You will not find any indication of Armenian life in places which were once Armenians' hometowns. Churches were not only left to become ruins due to the forces of nature, but they were destroyed by cannon balls and dynamite. There is not a single Armenian school today all over the Anatolian peninsula. Armenians were not only killed en masse but also their whole civilisation with their schools, churches, cemeteries, monasteries, businesses was wiped out.

During this process other Christian peoples of the Asia Minor, Assyrians/Syriacs and Greeks also fell victims to the Genocide orchestrated by the central government. At the beginning of the 20th century every one out of 5 people, in other words 20% of the total population in Asia Minor was non-Muslim. Now this ratio has fallen below 0,01. Under normal conditions, taking as basis the rate of increase in population, the Christian population in what is Turkey today would have been around 17 million. This simple mathematics is clear enough to conceive the magnitude of the annihilation.

Genocide is not only unimaginable atrocities, mass murders, dead bodies floating on rivers, valleys filled with mutilated human bodies. Nor is it only the fatal march where death becomes a salvation, as compared to the horrors, robbery, rape, illness, or being forced to leave behind the dead bodies of your loved ones, the deep, incurable injury passed from one generation to the other, an undescrivable, irreparable, unforgivable evil in action.

Genocide is also an enormous robbery. And it is not only limited to the Armenians' countless immovables seized by the state and the local notables, that are worth amounts beyond calculation.

In addition to this well-known version of the plunder, the robbery also included confiscation of the

~~Genocide victims' money and jewelry deposited in Ottoman Bank branches across the country,~~ totalling some 22 million dollars at 1915 rates. Furthermore, starting from the beginning of the 20th century American and French insurance companies had started to sell life insurance policies in Anatolian provinces to tens of thousands of Christians worth, again at 1915 rates, more than 20 million dollars. The Ittihadists right after the Genocide tried to collect this money from the insurance companies, by writing numerous official letters and also trying to persuade the American Ambassador Morgenthau, saying "the owners are dead with no heirs to make any claims, so this amount should be transferred to the Ottoman treasury".

This immeasurable robbery is one of the major reasons for the denial of the Genocide for 99 years and today's corruption in Turkey has its roots in the Genocide theft.

Denial is not just saying "I didn't do it". Denial means to say "we did it because they deserved it".

The shameless denialists on TV channels, those "reputable" academics and intellectuals are legitimising and justifying the Genocide. They are encouraged by the fact that the majority of the Turkish public are ready to believe them, even expect them to reinforce in this manner what they already believe in - i.e. the official theses. Denial means to insult the victims, their memory and their descendants. Denial means criminalising and antagonising the descendants of the victims. Denial means the continuation of the Genocide, this biggest crime against humanity. What is worse, it means creating and winning the support of a society which chooses to be a bystander and keep silent.

We, as human rights defenders, insist that the Genocide should not be reduced to a political and diplomatic agenda item of negotiations, a tool to be used in international relations. It can't and it should never be forgotten that Genocide is before anything else and more than anything else a mass human rights violation committed by the state itself - a crime against humanity .

Denial is the most comprehensive, most effective and most widespread human rights violation, due to the simple fact that it becomes the source of, furthermore an encouragement for a wide variety of many more current and future human rights violations.

The Turkish state should hear and respond to the demands, requests and wishes expressed by the Armenians who are uprooted from their homeland and dispersed throughout the world for the restitution of the incalculable losses their ancestors and they themselves have suffered and continue to suffer because of the Genocide and its denial. Denialism is also an obstacle to the process of restitution of losses, to any step for alleviating the continued sufferings and and to the achievement of justice.

Therefore we, on the 99th anniversary of the Genocide, on 24th April 2014 raise our demand from all the branches and representation offices of our Human Rights Association throughout the country at the same time of the day:

That's enough! Put an end to denial fo the Armenian Genocide for justice and truth!

*****

Vers le 100ème Anniversaire du Génocide Arménien

Le Négationnisme, Ça Suffit!

Association des droits de l'homme, Turquie, 24 Avril 2014

A la veille de la Première Guerre mondiale, près de 2 millions d'arméniens vivaient dans l'Empire Ottoman selon le Patriarcat arménien d'Istanbul. Du nord au sud, de l'est à l'ouest, le nombre de villes, villages, quartiers arméniens, était de 2925 en Asie Mineure. Les arméniens possédaient 1996 écoles où étaient scolarisés 173 000 garçons et filles. Ils avaient également 2538 églises et monastères.

Mais depuis le Génocide qui a débuté en 1915, et dû aux politiques négationnistes de la République Turque, aucune de ces localités n'a subsisté. La population arménienne est estimée à environ 60 000 aujourd'hui et elle vit majoritairement à Istanbul. L'Etat n'a pas seulement anéanti les arméniens mais il a également effacé toute trace qui leur appartenait. Vous ne trouverez de nos jours aucune de leurs empreintes sur les lieux où ils vivaient majoritairement il y a 100 ans. Les églises n'ont pas seulement été détériorées par les conditions naturelles, mais elles ont été dynamitées, rasées par des coups de canon. Aucune de leurs écoles n'existe aujourd'hui sur les terres d'Anatolie. Le Génocide n'a pas seulement anéanti la population, mais encore toute une structure sociale a disparu, comprenant écoles, églises, cimetières, monastères.

Dans le processus entamé en 1915, d'autres populations chrétiennes d'Anatolie, les Assyriens et les Grecs, ont également été victimes du génocide. Au début du 20e siècle, alors qu'une personne sur cinq, représentant 20 % de la population dans les frontières de la Turquie était de religion chrétienne, juive, ou yézidie, cette proportion est aujourd'hui inférieure à 1 pour mille. Dans le cas où une augmentation naturelle de la population avait eu lieu, soit si la population chrétienne n'avait pas été détruite, la population chrétienne et juive aurait dû être aujourd'hui de 17 millions. Pour comprendre l'ampleur de la destruction, il suffit de faire ce simple calcul.

Le Génocide, ce n'était pas seulement des massacres horribles, des cadavres s'effondrant dans les rivières, ou des corps déchiquetés empilés dans les ravins. Ce n'était pas seulement un temps où l'on a préféré mourir que de vivre, où la mort était plutôt un salut puisque l'humanité avait disparu. Le Génocide, ce n'était pas que des attaques, des agressions sur les routes, la faim, la maladie, les viols, ou encore une blessure profonde transmise de génération en génération, ou une brutalité indescriptible, irréparable, impardonnable. Le Génocide est aussi un saccage, un pillage, une spoliation colossale. Et cela ne consiste pas seulement à piller des biens immobiliers, des ateliers, des vignobles, des vergers, des fermes, des manoirs, des demeures, des hôpitaux, des monastères

Ce pillage a un aspect méconnu dont on en parle moins : les comptes bancaires des arméniens massacrés, leurs coffres secrets contenant des objets de valeurs ont été purement et simplement confisqués. Le montant de ce pillage selon les estimations de 1915 s'élève à 22 millions de dollars. En outre, au début du 20e siècle, les sociétés d'assurance-vie françaises et américaines avaient assuré des dizaines de milliers de chrétiens (des sommes estimées à plus de 20 millions de dollars). Les dirigeants de l'Union et Progrès ont convoité les épargnes d'assurance- vie en prétendant que « les titulaires étaient morts, qu'ils n'avaient plus d'héritiers, et que ces sommes devaient être transférées aux Caisses nationales ».

La négation du Génocide Arménien dure depuis 99 ans. Le pillage a un grand rôle dans le déni, dans la dissimulation de cet indescriptible crime commis contre l'humanité. A l'origine des scandales de corruption qui font vibrer actuellement le pays, réside le grand pillage du génocide.

La négation ne consiste pas seulement à dire « moi, je n'ai rien fait ». La négation revient à dire « on l'a fait, parce qu'ils l'avaient mérité ». Les autorités de l'Etat, les historiens négationnistes, « les intellectuels et les écrivains respectueux » justifient le génocide, et ce sans rougir. Et la grande majorité de la société turque croit en cela et elle souhaite entendre ces propos négationnistes. Le déni, c'est inculper une fois de plus les victimes du génocide, c'est aussi continuer à les accuser et insulter la mémoire de celles-ci et de leurs descendants. La négation est la poursuite du génocide. Et le pire de tout, la négation forme une société spectatrice en obtenant le soutien de cette même société, au nom des Droits de l'Homme.

Nous, défenseurs des Droits de l'Homme, nous constatons que le génocide est manipulé par la politique, la diplomatie ; le génocide est devenu un sujet de négociation sur la scène internationale et il a été oublié que le génocide est avant tout la plus grande violation des droits de l'homme que peut commettre un Etat.

La négation, c'est la violation des droits de l'homme la plus aboutie, la plus accablante, la plus persistante, la plus durable, puisqu'agissant de façon exponentielle, elle est à la source de nombreuses autres violations des droits de l'homme, les encourage et les incite.

C'est pourquoi en ce 24 avril 2014, au 99e anniversaire du Génocide Arménie, dans toutes les représentations de l'Association des droits de l'homme, nous proclamerons tous en même temps une fois de plus et de toutes nos forces :

ÇA SUFFIT MAINTENANT ! AU NOM DE LA JUSTICE METTEZ UN TERME AU GENOCIDE ARMENIEN !

*****

ERMENİ SOYKIRIMI'NIN 100. YILINA DOĞRU:

YETERİ İNKÂRA SON!

Birinci Dünya Savaşı'nın hemen öncesinde, İstanbul Ermeni Patrikhanesi'nin verilerine göre Osmanlı İmparatorluğu'nda yaklaşık 2 milyon Ermeni yaşıyordu. Kent, kasaba, mahalle, köy olarak batıdan doğuya, kuzeyden güneye, Küçük Asya'nın her yerinde tam 2.925 Ermeni yerleşimi bulunuyordu. Buralarda yaşayan Ermeni cemaatlerinin 1.996 okulu, 173.000 erkek ve kız öğrencisi, 2.538 kilise ve manastırı vardı.

1915'te başlayan Soykırım ve sonrasında, hatta Cumhuriyet dönemindeki politikalar sonucunda bu yerleşim yerlerinden geriye hiçbiri kalmadı. Kalanlar artık Ermeni yerleşimi değildi. 60 bin civarında olduğu tahmin edilen bugünkü Ermeni nüfusu, en yoğun olarak İstanbul olmak üzere, büyük çoğunlukla üç büyük şehre dağılmış olarak yaşıyor. Devlet Ermenileri imha etmekle kalmadı. İzlerini de sildi. Bugün Ermenilerin yoğun olarak yaşadığı yerlerde onlardan iz bulamazsınız. Kiliseler doğa koşullarının tahribine bırakılmakla kalmadı, topa tutularak, dinamitlenerek yıkıldı. Anadolu'daki okulların hiçbiri artık yok.

Soykırım'da sadece insanlar kitleler halinde katledilmedi, okulları, kiliseleri, mezarlıkları, manastırları, işyerleri ile tüm bir toplumsal yapı yok edildi.

1915'te başlayan süreçte Anadolu'nun diğer Hıristiyan halkları, Süryaniler ve Rumlar da soykırıma uğratıldı. 20. yüzyılın başında bugünkü Türkiye sınırları içinde her beş kişiden biri, yani nüfusun % 20'si Hıristiyan, Yahudi, ya da Êzidi gibi farklı dinsel inançlara sahipti. Bugün bu oran binde 1'in altında. Doğal nüfus artışı yaşansa, Hıristiyan halklar imha edilmeseydi, bugünün nüfusuna oranlarsak, Hıristiyan ve Yahudilerin toplam nüfusunun 17 milyon kadar olması gerekiyordu. İmhanın boyutlarını anlamak için bu basit matematiksel hesap yeterli.

Soykırım yalnızca tüyler ürperten katliamlardan, nehirlerden cesetlerin akmasından, vadilerin parçalanmış insan bedenleriyle dolmasından ibaret değil. Soykırım ölümün tercih edildiği, ölümün kurtuluş olduğu, insanın insanlıktan çıkarıldığı korkunç bir sürgünden, yollarda saldırıya uğrama, açlık, hastalık ve tecavüzdən, kuşaktan kuşağa aktarılan derin bir yaradan, tarif edilemez, telafi edilemez, bağışlanamaz bir zulümden ibaret de değil. Soykırım aynı zamanda soygun, talan, yağma, muazzam bir hırsızlık. Hırsızlık soykırım kurbanlarının, değeri hesaplanamayacak boyutlardaki taşınmaz mallarıyla, işlikler, bağlar, bahçeler, tarlalar, konaklar, evler, hastaneler, manastır ve kilise arazileriyle de sınırlı değil.

Bu en bilinen boyutuna ek olarak hırsızlık, üzerinde az konuşulan, az bilinen bir şeyi, düpedüz katledilen Ermenilerin bankalardaki hesaplarına, değerli eşya kasalarına el konulmasını da içeriyordu. Soygunun bu boyutunun tutarı 1915 yılının parasıyla 22 milyon dolar olarak hesaplanıyor. Ayrıca 20. yüzyılın başından itibaren Amerikan ve Fransız hayat sigortası şirketleri on binlerce Hıristiyan'a hayat sigortası yapmışlar, bunların değerinin de o zamanın parasıyla 20 milyon ABD dolarını aştığı tahmin ediliyor. İttihatçılar, bu hayat sigortası tazminatlarına da, resmi yazılarında "sahipleri öldü, mirasçıları da kalmadı, Osmanlı hazinesine devredilmelidir" diyerek göz koydular.

Ermeni Soykırımı 99 yıldır inkâr ediliyor. İnkârın, insanlığa karşı işlenmiş bu akla hayale sığmaz suçun gizlenmesinde bu büyük hırsızlığın da payı var. Bugünkü hırsızlık ve yolsuzluk düzeninin dibinde soykırımın büyük yağması yatıyor.

İnkâr, sadece "ben yapmadım" demek değil. İnkâr, "yaptık çünkü hak etmişlerdi" demek. Televizyonlarda devlet erbabının, inkârcı tarihçilerin, "saygın aydın ve yazarlar"ın, yüzleri kızarmadan soykırımı meşrulaştırmaları, yapıları aklamaları demek. Türkiye toplumunun ağırlıklı kesiminin bu söylenenlere inandığını, hatta bunu duymak istediğini bilmenin güvenine sahip olmak demek. İnkâr, kurbanların anısına ve onların torunlarına hakaret etmek demek. İnkâr, soykırım kurbanlarını suçlu çıkarmak, buna devam etmek, onların çocuklarını ve torunlarını düşmanlaştırmak demek. İnkâr soykırımı, insanlık suçunu sürdürmek demek. İnsan hakları adına en kötüsü de, tüm bunlara seyirci kalan bir toplum yaratmak demek, onun desteğini almak demek.

Biz, insan hakları savunucuları diyoruz ki, soykırım bir politika, bir diplomasi, bir uluslararası ilişkiler konusuna indirgenemez. Soykırımın her şeyden, ama her şeyden önce devlet eliyle gerçekleştirilen en kitlesel insan hakları ihlali olduğu unutulamaz.

İnkâr en kapsamlı, en etkili, en kalıcı, en yaygın insan hakları ihlalidir, çünkü çarpan etkisiyle çoğalan sayısız insan hakları ihlaline kaynaklık eder, teşvik eder, cesaretlendirir.

Soykırım sonucu anayurtlarından kopartılıp dünyanın dört bir yanına dağılmış Ermenilerin uğradıkları, hesaba da, sayıya da gelmeyecek kadar büyük kayıplarının telafisine yönelik talep, istek ve dileklerine yanıt verilmelidir. İnkâr, böyle bir telafi ve adaletin yerine gelmesi sürecinin de önünde engeldir.

Bu yüzden Ermeni Soykırımı'nın 99. yıldönümü olan 24 Nisan 2014 günü, İnsan Hakları Derneği'nin tüm şube ve temsilciliklerinde aynı anda bir kez daha var gücümüzle haykırıyoruz:

ARTIK YETER! ADALET VE HAKİKAT İÇİN ERMENİ SOYKIRIMI'NIN İNKÂRINA SON!

İNSAN HAKLARI DERNEĞİ

